

M. W. Craven

NIKKI MÄKI

Inglise keelest tõlkinud Pilleke Laarmann

*See raamat on pühendatud mu naisele Joanne'ile
ja kadunud emale Susan Avison Cravenile.
Ilma nende kaheta poleks seda raamatut olemas.*

Ohverdus:

- 1) tapmine ohvri toomiseks;
- 2) tapmine, eelkõige põletades.

Kiviring on vana, rahulik koht. Sealsed kivid on vaikivad tunnimehed, liikumatud vaatlejad. Nende graniit helgib hommikukastes. Nad on seisnud siin tuhat ja enam talve ning kuigi päevinäinud ja kulunud, pole nad iial ajahambale, aasta-aegadele ega inimesele alistunud.

Ringi sees seisab pehmetest varjudest ümbritsetuna vana mees. Ta näos on sügavad vaod ja kiilast maksaplekilist kolpa raamivad hallid lidus juuksed. Ta on laibalikult kõhn ja ta kõhetut keha raputavad värinad. Mehe pea on langetatud ja õlad lāngus.

Ta on alasti ja hakkab surema.

Ta on tugeva traadiga rauast tala külge seotud. Traat löikub ta ihusse. Ta ei hooli enam, piinaja juba piinas teda.

Ta on šokis ja arvab, et ei suuda enam valu tunda.

Ta eksib.

„Vaata mind.” Piinaja hāäl on tuhm.

Vana mees on kaetud želeetaolise ollusega, mis haiseb bensiini järele. Ta tõstab pea ja vaatab kapuutsiga kuju enda vastas.

Piinajal on käes Zippo tulemasin.

Nüüd tärkab mehes hirm. Ürgne hirm tule ees. Ta teab, mis juhtuma hakkab, ja teab, et ei saa seda peatada. Mehe hingamine muutub pinnapealseks ja katkendlikuks.

Zippo tõstetakse ta silmade kõrgusele. Vana mees näeb selle lihtsat ilu – täiuslikku kuju ja selget disaini, mis pole sajandiga muutunud. Sõrmenipsuga lendab kate lahti. Pöidlatõmme – ja ratas tabab tulekivi. Sädemevihust ilmub leek.

Piinaja laseb Zippo allapoole, liigutab leeki. Süütevedelik võtab tuld. Nāljane leek miilab mehe käsivart mööda allapoole.

Valu tuleb otsekohe, nagu muutunuks veri happeks. Mehe silmad lähevad õudusest pärani ja iga viimne kui lihas kangestub. Käsi tõmbub rusikasse. Ta üritab karjuda, kuid karje sumbub kurgus olevasse takistusse. Muutub omaenese verre takerduvaks haledaks korinaks.

Ta ihu praksub ja säriseb nagu liha kuumas ahjus. Käsivartelt voolab verd, rasva ja vett, mis tilgub sõrmeotstest alla.

Mehel läheb silme ees mustaks. Valu tuhmub. Hingamine pole enam kiire ja pinnapealne.

Vana mees sureb. Ta ei tea, et ta oma rasv toidab tuld veel pikalt pärast süütevedeliku lõppemist. Ta ei näe, kuidas leegid põletavad ja moonutavad selle, mis on ta rinnale söövitatud.

Aga see juhtub ikkagi.

ESIMENE PEATÜKK

Nädal aega hiljem

Tilly Bradshaw'l oli probleem. Talle ei meeldinud probleemid. Need tekitasid temas ärevust, sest ebamäärasust talus ta äärmiselt halvasti.

Tüdruk vaatas ringi, et leida kedagi, kellega oma avastusi jagada, kuid raskete kuritegude analüüsiüksuse büroo oli tühi. Tilly vaatas kella ja märkas, et see lähenes keskööle. Ta oli jälle kuusteist tundi jutti töötanud. Ta saatis emale sõnumi, vabandades, et polnud helistanud.

Tilly pööras pilgu taas ekraanile. Kuigi ta teadis, et see polnud rike, eeldati niisuguste tulemuste korral kolmekordset kontrolli. Ta pani programmi taas jooksmas.

Teinud endale puuviljateed, heitis ta pilgu kontrollribale, et teada saada, kui kaua peab veel ootama. Viisteist minutit. Bradshaw avas isikliku sülearvuti, ühendas kõrvaklapid ja trükkis „tagasi klaviatuurile”. Mõne sekundiga oli ta üleni süvenenud „Dragonlore'i”, paljude mängijatega võrgumängu.

Taustal töötles programm tema sisestatud andmeid. Bradshaw ei kontrollinud kordagi SCASi arvutit.

Tema ei eksinud kunagi.

Viieteistkümne minuti pärast kadus Riikliku Kriminaalameti logo ja ilmus sama tulemus. Ta trükkis „klaviatuurilt ära” ja logis mängust välja.

Oli kaks võimalust: kas tulemused olid korrektsed või oli tekkinud matemaatiliselt võimatu kokkusattumus. Esimest korda tulemusi nähes oli ta arvutanud selle juhtumise

tõenäosust ja saanud tulemuseks miljonitesse ulatuva arvu. Juhuks, kui küsitakse, sisestas ta matemaatilise probleemi omaloodud programmi ja käivitas selle. Tulemus hüppas ekraanile ja näitas, et see jäi tema lubatud veamarginaali pii-ridesse. Ta isegi ei naeratanud, kui mõistis, et oli lahendanud probleemi kiiremini kui ta enda arvuti, programmiga, mille oli ise kirjutanud.

Bradshaw ei teadnud, mida edasi teha. Tema ülemus, inspektor Stephanie Flynn, käitus temaga enamasti kenasti, kuid alles nädal tagasi oli neil olnud jutuajamine teemal, mil- lal sobib inspektorile koju helistada. Helistamine oli lubatud ainult siis, kui asi *oli* tähtis. Aga ... kuna inspektor Flynn oli see, kes otsustas, kas asi on tähtis, kuidas sai ta siis ilma temalt küsimata teada? Kõik oli väga segane.

Bradshaw soovis, et tegu oleks matemaatikaülesandega. Matemaatikast *sai* ta aru. Aga inspektor Flynnist ei saanud. Ta hammustas huult ja jõudis otsusele.

Ta vaatas oma avastused taas üle ja harjutas, mida öelda.

Tema avastus oli seotud SCASi viimase sihtmärgiga, mehega, keda meedias nimetati Ohverdajaks. Kes ta ka pol- nud – nad olid teinud esialgse oletuse, et tegu on mehega –, ei paistnud talle meeldivat kuue-seitsmekümneaastased mehed. Tegelikult jälestas ta neid suisa niivõrd, et pani neile tule otsa.

Bradshaw oli uurinud tema kolmanda ja viimase ohvri and- meid. SCAS kaasati pärast teist ohvrit. Lisaks sarimõrvarite ja sarivägistajate tuvastamisele oli nende ülesanne pakkuda ana- lüütilist abi kõikidele politseiüksustele keerukate või pealtnäha ilma motiivita mõrvajuhtumite uurimisel. Ohverdaja sobis SCASile kahtlemata kõigi omaduste poolest.

Tuli oli surnukehasid niimoodi laastanud, et need ei näi- nud enam kehade moodi välja, seega polnud lahkamine ainus meetod, mida Cumbrias paiknev vaneminspektor kasutas. Ta

palus SCASi abi. Pärast surmajärgset läbivaatust laskis SCAS surnukeha läbi mitmekihilisest kompuutertomograafiast. See oli keerukas meditsiiniline uurimismeetod, kus röntgenikiirte ja vedela värvainega sai inimkehast 3D-kujutise tekitada. Meetod oli mõeldud elavatele, kuid toimis sama hästi ka surnutega.

SCASil polnud vahendeid isikliku tomograafi jaoks – ühelgi õiguskaitseasutusel ei olnud –, ent neil oli võimalik kokkuleppe korras üht sellist kasutada, kui olukord nõudis. Kuna Ohverdaja ei jätnud mörva- ega röövipaikadesse vähimaidki jälgi, soovis vaneminspektor kõik võimalused ära kasutada.

Bradshaw hingas sügavalt sisse ja valis inspektor Flynni numbri.

Telefon võeti vastu pärast viendat kutsungit. Kähe hää ütles: „Halloo?”

Tilly vaatas kella, veendumaks, et kesköö on möödas, enne kui alustas: „Tere hommikust, inspektor Flynn. Kuidas läheb?” Lisaks sellele, millal tohib pärast tööaega helistada, oli inspektor Flynn manitsenud teda ka kolleegidega viisakam olema.

„Tilly,” oigas Flynn, „mida sa tahad?”

„Tahan juhtumist rääkida, inspektor Flynn.”

Flynn ohkas. „Tilly, kas sa ei võiks öelda lihtsalt Stephanie? Või Steph? Või boss? Tegelikult pole me Londonist nii kaugel, isegi *guv** kõlbab.”

„Muidugi, inspektor Stephanie Flynn.”

„Ei ... ma mõtlesin, kas sa ei võiks lihtsalt ... ah, vahet pole.”

Bradshaw ootas, et Flynn lõpetaks, enne kui jätkas. „Palun, kas ma võiksin rääkida, mida ma avastasin?”

Flynn oigas. „Mis kell on?”

„Kolmteist minutit üle kesköö.”

* Inglisepärase pöördumise meesterahva poole, nagu söör. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*

„Lase siis tulla. Mis asi on nii tähtis, et hommikuni oodata ei kannatanud?”

Flynn oli ta lõpuni kuulanud, seejärel paar küsimust esitanud ja kõne lõpetanud. Bradshaw nõjatus toolileenile ja naeratas. Helistamine oli olnud õige otsus. Inspektor Flynn ütles.

Flynn jõudis poole tunniga kohale. Naise blondid juuksed olid sassis, ta oli meikimata. Bradshaw oli samuti meikimata, aga see oli tema valik – ta pidas meikimist tobedaks.

Bradshaw vajutas paarile klahvile ja ekraanile ilmus terve rida ristlõikeid. „Kõik torsost,” ütles ta.

Seejärel selgitas ta, mida tomograaf teeb. „See tuvastab haavad ja murrud, mis võivad surmajärgsel vaatlusel kahe silma vahele jääda. Eriti kasulik just juhul, kui ohvril on suured põletushaavad.”

Flynn teadis seda kõike, kuid laskis tal siiski lõpuni rääkida. Bradshaw jagab infot omas tempos ja teda ei tohi tagant kiirustada.

„Ristlõige ei näitagi nii palju, inspektor Stephanie Flynn, aga vaadake seda.” Bradshaw kuvas ekraanile komposiitkujutise, sedapuhku pealtvaates.

„Mida ometi ...?” küsis Flynn ekraani jõllitades.

„Haavad,” vastas Bradshaw. „Palju haavu.”

„Lahkamisel jäeti siis hulk suvalisi lõikehaavu tähele panemata?”

Bradshaw raputas pead. „Ma arvasin ka seda.” Ta vajutas klahvile ja nad uurisid 3D-kujutist haavadest ohvri rinnal. Programm sorteeris pealtnäha juhuslikud lõikehaavad läbi ja pani neist viimaks tervikpildi kokku.

Nad silmitsesid lõplikku kujutist. Selles polnud midagi juhuslikku.

„Mis me nüüd teeme, inspektor Flynn?”

Flynn mõtles, enne kui vastas. „Kas sa emale helistasid ja seletasid, miks sind veel kodus ei ole?”

„Saatsin sõnumi.”

„Noh, saada veel üks. Ütle, et sa täna öösel ei jõua.”

Bradshaw hakkas telefoniekraanil tippima. „Mis ma põhjuseks ütlen?”

„Ütle, et ajame direktori voodist välja.”

TEINE PEATÜKK

Washington Poe oli veetnud mõnusa päeva kuiva kiviseina parandades. See oli üks paljudest uutest oskustest, mille ta Cumbriasse tagasi kolides oli omandanud. Töö oli kurnav, aga õhtul tasuks saadav pirukas ja pint olid seda magusamad. Mees laadis tööriistad ja ülejäänud kivid ATV järelkärusse, vilistas oma springerspanjel Edgarit ja alustas tagasisõitu popsitallu. Täna oli ta töötanud müüri välisküljel, seega enam kui paari kilomeetri kaugusel kodust, tahumatust kivihoonest, mida kutsuti Herdwick Croftiks. Sinna jõudmiseks kulub umbes viisteist minutit.

Kevadpäike paistis madalalt ning õhtune kaste pani rohu ja kanarbiku särama. Linnud trillerdasid territooriumi märgistamise ja paaritumisviise ning õhus oli varajaste lillede lõhna. Sõidukit juhtides hingas Poe sügavalt sisse.

Sellega võib ära harjuda.

Ta *oli* mõelnud kiiresti duši all käia ja siis hotelli jalutada, aga mida lähemale ta kodule jõudis, seda ahvatlevamaks muutus mõte hea raamatuga pikalt vannis liguneda.

Poe jõudis viimasele tipule ja peatus. Keegi istus ta aialaua ääres.

Mees avas puldankoti, mis tal alati kaasas oli, ja võttis välja binokli. Ta suunas selle üksildasele kujule. Ta polnud päris kindel, aga kuju paistis naisterahva moodi. Mees keeras suured juurde ja naeratas hapult, kui pikkade blondide juustega kogu ära tundis.

Nii ... lõpuks olid nad talle jälile saanud.

Ta pistis binokli kotti tagasi ja sõitis alla, kohtuma oma endise seersandiga.

„Sada aastat pole näinud, Steph,” lausus Poe. „Mis sind nii kaugele põhja toob?” Edgar, va karvane reetur, sebis külalise nagu ammukadunud sõbra ümber.

„Poe,” lausus too tunnustavalt. „Tore habe.”

Mees tõstis käe ja sügas lõuga. Ta oli loobunud iga päev habet ajamast. „Tead küll, Steph, et ma pole suurem asi seltskondliku jutu ajaja.”

Flynn noogutas. „Seda kohta on raske leida.” Naine kandis pükskostüümi ja arvestades, kui sale ja nõtkes ta paistis, oli ta ilmselt oma võitluskunstide treeningutega jätkanud. Temast õhkus niisuguse inimese enesekindlust, kellel on kõik kontrolli all. Laual toimiku kõrval lebasid kokkupandult lugemisprillid. Paistis, et ta oli enne mehe saabumist tööd teinud.

„Ilmselgelt mitte küllalt raske,” vastas mees. Ta ei naeratanud. „Millega saan kasulik olla, seersant Flynn?”

„Nüüd inspektor, kuigi siin pole ilmselt mingit vahet.”

Poe kergitas kulmu. „Minu vana koht?”

Naine noogutas.

„Paneb imestama, et Talbot selle sulle lubas,” märkis Poe. Talbot oli olnud direktor sel ajal, kui Poe SCASi uurija oli. Ta oli väiklane tüüp ja süüdistas Flynnit juhtunus sama palju kui Poe'd. Vahest isegi rohkem – Poe polnud paigale jäänud, naine oli.

„Nüüd on Edward van Zyl. Talbot ei elanud kriisi üle.”

„Hea mees, mulle meeldib,” mühatas Poe. Nad olid töötanud koos ühe terrorismijuhtumi kallal, kui van Zyl veel loodepiirkonna eriuksuses oli. 21. juuli pommitajad olid saanud väljaõppe Lake Districtis ja Cumbria politseinike abi oli luureprofiili loomisel elutähtis. Van Zyl soovitas Poe'l SCASi kohale kandideerida. „Ja Hanson?”

„Ikka direktori asetäitja.”

„Kahju,” märkis Poe. Hanson oli poliitiliselt taibukas tüüp ja Poe poleks imestanud, kui ta osanuks sellest kuidagi välja vingerdada. Tavaliselt on nii, et kui tippjuht sunnitakse katastroofiliste otsustusvigade pärast ametist lahkuma, saab ametiredelil järgmine koha endale. Hansonit polnud edutatud, järelikult ei pääsenud ta asjast päris puhtalt.

Poe mäletas ikka veel irvet Hansoni näol, kui too ta ametikohustuste täitmise peatas. Sellest ajast saati polnud ta Riiklikust Kriminaalametist mitte kellegagi kokku puutunud. Ei jätnud aadressi posti edasi saatmiseks, lõpetas mobiiltelefoni lepingu ega figureerinud enda teada ka üheski Cumbria andmebaasis.

See, et Flynn oli võtnud vaevaks ta üles otsida, tähendas, et otsus tema ametissejäämise kohta oli ilmselt tehtud. Kuna Hanson oli endiselt ametis, kahtles Poe, et uudised võiksid head olla. See ei lugenud, ta oli juba mitme kuu eest edasi liikunud. Kõik oli korras ka siis, kui Flynn oli tulnud teatama, et ta ei tööta enam NCAs. Ja kui ta tuli teavitama, et Hanson oli viimaks leidnud mooduse, kuidas talle kriminaalsüüdistus kaela määrada, tuli sellega lihtsalt tegeleda.

Sõnumitoojat polnud mõtet maha lasta. Vaevalt Flynn isegi tahtis siin olla. „Kohvi tahad? Ma ise võtan.” Vastust ootamata kadus mees majja ning pani ukse enda järel kinni.

Viie minuti pärast oli ta tagasi metallist espressokannu ja keeva vee kannuga. Ta valas kaks tassi täis. „Ikka jood mustalt?”

Naine noogutas ja rüüpas lonksu. Ta naeratas ja tõstis kruusi heakskiitvalt üles.

„Kuidas sa mu üles leidsid?” Poe ilme oli tõsine. Privaatsus hakkas talle üha olulisemaks muutuma.

„Van Zyl teadis, et sa tulid tagasi Cumbriasse, ja umbkaudu ka seda, kus sa elasid. Paar kivimurru töölist rääkisid, et keegi

elab pärapõrgus, vanas lamburitalus. Nad olid jälginud, kui sa maja korda tegid.” Naine vaatas ringi, nagu poleks viimase kohta eriti tõendeid.

Herdwick Croft nägi välja nagu maa seest üles kerkinud. Seinad olid suurtest tahumata kividest – liiga suured selleks, et üks inimene suudaks neid tõsta ja õigesse kohta liigutada – ning sulasid sujuvalt ümbritsevasse rabamaastikku. Maja oli jässakas ja seda vaadates paistis, nagu oleks aeg kakssada aastat tagasi seisma jäänud. Poe’le see meeldis.

Flynn lausus: „Olen siin paar tundi oodanud ...”

„Mis sa tahad?”

Flynn küünitas oma mapi järele ja võttis sealt paksu toimiku. Ta ei avanud seda. „Eeldatavasti oled sa Ohverdajast kuulnud?”

Poe tõstis jõnksatades pea. *Seda* poleks ta küll oodanud.

Jah, loomulikult oli ta Ohverdajast kuulnud. Isegi keset Shap Fells'i räägiti uudistes Ohverdajast. Ta põletas mõnes paljudest Cumbria kiviringidest inimesi surnuks. Siiani oli ohvreid kolm, kui polnud veel mõnda, kellest ta kuulnud ei olnud. Pressis ilmus muidugi igasuguseid spekulatsioone, aga faktid olid olemas, kui oskasid neid sensatsioonihimust eraldada.

Maakond sai oma esimese sarimõrvari.

Isegi kui SCAS oli Cumbria politseile appi kutsutud, oli tema siiski ajutiselt ametist kõrvaldatud: sisejuurdluse *ja* politsei sõltumatu komisjoni juurdluse tõttu. Poe teadis, et temast on igale uurimisele kasu, aga asendamatu ta küll ei olnud. SCAS toimis ka ilma temata.

Mida Flynn siin tegelikult tegi?

„Van Zyl tühistas su tagandamise, ta tahab sind selle juhtumi uurimise juurde. Oleksid minu seersant.”

Poe nägu oli nagu mask, kuid aju töötas nagu koorelahutaja. See ei klapi sugugi. Flynn oli uus inspektor ja viimane, mida

ta sooviks, oleks see, et *endine* ülemus tema alluvuses töötaks, juba oma kohalolekuga ta autoriteeti õõnestades. Flynn tundis teda kaua ja teadis, kuidas ta autoriteedile reageerib. Miks ta tahtis selles osaleda?

Teda sunniti.

Poe märkas, et naine polnud nimetanud sõltumatu komisjoni juurdlust, ilmselt oli see endiselt töös. Ta tõusis püsti ja koristas tassid laualt. „Ei huvita,” teatas ta.

Vastus paistis naist üllatavat. Mees ei mõistnud, miks. Riiklik Kriminaalamet oli oma käed temast puhtaks pesnud.

„Kas sa toimikuga tutvuda ei taha?” päris naine.

„Ei hooli,” vastas mees. Ta ei tundnud enam SCASi tööst puudust. Cumbria voorte aeglasema elutempoga harjumine oli tal omajagu aega võtnud, kuid nüüd ei soovinud ta sellest loobuda. Kui Flynn polnud tulnud teda vallandama ega vahistama, siis muu, mida tal öelda oli, Poe'd ei huvitanud. Sari-mõrtsukate püüdmine ei kuulunud enam tema ellu.

„Hüva,” ütles naine ja tõusis püsti. Ta oli pikk ja nende silmad olid samal kõrgusel. „Siis pead kahele paberile alla kirjutama.” Flynn võttis toimikust õhema kausta ja ulatas Poe'le.

„Mis see on?”

„Kuulsid ju, ma ütlesin, et van Zyl tühistas su ajutise tagandamise?”

Noogutades luges mees dokumenti.

Ab.

„Ja sa ju mõistad, et kuna oled nüüd ametlikult taas teenistuses olev politseiametnik, siis on tööletulekust keeldumine väärtegu, mis lõpeb vallandamisega. Aga et selle kõigega mitte jamada, öeldi mulle, et võin su lahkumisavalduse vastu võtta. Võtsin endale vabaduse lasta personaliosakonnal see dokument koostada.”

Poe silmitses üheleheküljelist dokumenti. Kui ta alla kirjutab, ei ole ta enam politseiametnik. Seda oli ta küll juba mõnda

aega oodanud, aga leidis, et hüvastijätt polegi nii lihtne, kui ta arvas. Kui ta *tõesti* alla kirjutab, tõmbab ta viimasele pooleteisele aastale joone alla. Ta võib elama hakata.

Aga siis ei kannata enam kunagi politseiniku ametimärki.

Poe vaatas Edgari poole. Spanjel peesitas viimastes päikesekiirtes. Enamik ümbritsevast maast kuulus talle. Oli ta valmis sellest kõigest loobuma?

Poe võttis Flynni pastaka ja kritseldas dokumendi alläärele oma nime. Ta ulatas dokumendi inspektorile, et too saaks kontrollida, ega ta sinna lihtsalt „käi kuradile” ei kritseldanud. Hirmutamistaktika polnud läbi läinud ja Flynn ei teadnud, mida edasi teha. Asjad ei kulgenud plaanipäraselt. Poe viis kannu ja kruusid majja ning oli hetke pärast õues tagasi. Flynn polnud liigutanudki.

„Mis lahti, Steph?”

„Mida sa teed, Poe? Sulle ju meeldis politseinik olla. Mis nüüd muutunud on?”

Mees eiras teda. Otsus oli tehtud, ta soovis vaid, et teine minema hakkaks. „Kus see teine dokument on?”

„Kuidas palun?”

„Ütlesid, et pean kahele asjale alla kirjutama. Lahkumisavaldusele kirjutasin alla, nii et kui sul neid just kaht eksemplari pole, peab veel midagi olema.”

Naine muutus taas üleni ametlikuks, avas kausta ja võttis sealt teise dokumendi. See oli pisut paksem kui eelmine ja kandis ülaserval NCA pitsit.

Flynn alustas ettevalmistatud sõnavõttu, samasugust, nagu Poe isegi oli kasutanud. „Washington Poe, palun lugege see dokument läbi ja kirjutage kättesaamise kinnitamiseks alla.” Naine ulatas talle paksu paberipataka.

Poe heitis pilgu esimesele leheküljele.

See oli hoiatus, et Poe elu on ohus.

Oh raisk ...

KOLMAS PEATÜKK

Kui politseil on andmeid, et kedagi ähvardab märkimisväärne ja vahetu oht, on neil kohustus ohvrit hoiatada. Osmani hoiatus on selle ülesande ametlik täideviimine. Võimalik ohver võib kaaluda politsei pakutavate kaitsemeetmete kasutamist või, kui need teda ei rahulda, ise abinõud tarvitusele võtta.

Poe uuris esimest lehekülge, kuid see oli täis bürokraatlikku jama. Seal ei seisnud, mis oht teda ähvardab. „Milles asi, Steph?”

„Võin rääkida ainult siis, kui endiselt politseiameti teenistuses oled, Poe.” Ta sirutas äsja allakirjutatud lahkumisavalduse mehe poole. Mees ei võtnud seda vastu.

„Poe, vaata mulle otsa.”

Naine ei pööranud pilku kõrvale ja mees nägi ta silmis vaid ausust.

„Usalda mind. Sa pead selle toimiku sisu nägema. Kui see sulle ei meeldi, võid lahkumisavalduse Hansonile pärast e-postiga saata.” Flynn andis lahkumisavalduse talle tagasi.

Poe noogutas ja rebis avalduse puruks.

„Tubli,” lausus naine.

Ta ulatas Poe'le paar läikivat fotot – ülesvõtted kuriteopaigast.

„Tunned ära?”

Poe uuris fotosid, mis kujutasid surnukeha. Mustunud, söestunud, peaaegu võimatu aru saada, et tegemist on inimesega. Sisse vajunud, nagu mingi algselt vedelikust koosnev keha pärast kokkupuudet äärmuslikult kõrge temperatuuriga. Laip paistis olevat samasuguse tekstuuri ja kaaluga nagu süsi, mida Poe igal hommikul oma puupliidi alt välja õngitses. Ta peaaegu tundis pildist õhkuvat jääkkuumust.

„Kas tead, kes neist tema on?” küsis Flynn.

Poe ei vastanud. Ta sõrmitses viidet otsides fotode pakki. Viimane kujutas tervet kuriteopaika. Ta tundis kiviringi ära. „See on Long Meg ja tema tütre. See ...” mees osutas esimesele fotole, „... peaks olema Michael James, tooride nõunik. Ta oli kolmas ohver.”

„Ongi. Kiviringi keskel tuleriidal, süütevedelikuga üle valatud ja siis põlema pandud. Üle üheksakümne protsendi põlenud. Mida sa veel tead?”

„Ainult seda, mida lugenud olen. Oletan, et mõrvapaik tekitas politseis imestust, see pole nii kaugel pärapõrgus kui teised kaks.”

„Hoopis suuremat üllatust tekitas see, kuidas tal õnnestus kõikidest üles seatud jälgimisvahenditest mööda hiilida.”

Poe noogutas. Ohverdaja valis iga tapatöö jaoks uue kiviringi, sellest tulenevalt oligi press talle nime andnud. Ohverdamine põletades, ja kuna mingeid muid motiive ei olnud, haaras press sellest kinni. Poe oleks eeldanud, et politsei jälgib kõiki ringe, aga vahest siiski mitte ... Cumbrias on palju kiviringe. Lisame veel kivikalmed, kraaviga ümbritsetud ümarad pangad ja üksikud kivirünkad ning saakski peaaegu viissada valvamist vajavat paika. Isegi miinimumseiret kasutades läheks vaja vähemalt kaht tuhandet politseinikku. Cumbrias on kokku vaevalt tuhatkond ametimärgi kandjat. Neil ei jäänud muud üle, kui oma piiratud ressursse valikuliselt kasutada.

Mees andis fotod tagasi. Kogu see õudus ei selgitanud ikkagi, miks Flynn oli ette võtnud pika teekonna põhja. „Ma ei saa endiselt aru, kuidas see minuga seotud on?”

Naine ignoreeris küsimust. „SCAS kutsuti appi pärast Ohverdaja teist ohvrit. Luureandmete meeskonna juht tahtis profiili.”

Seda võis arvata. Üksus oli sellele spetsialiseerunud.

„Mida me ka tegime,” jätkas Flynn. „Midagi kasulikku me välja ei mõelnud, tavalised näitajad, vanusevahemik ja etniline päritolu, sellised asjad.”

Poe teadis, et profiilist võib kasu olla, aga ainult siis, kui see on mitmekihilise uurimise üks osa. Ta kahtles, et nad profiili pärast räägivad.

„Oled mitmekihilisest kompuutertomograafiast kuulnud?”

„Jah,” valetas mees.

„Selle puhul näitab masin keha väga õhukeste lõikude kaupa, mitte tervikuna. Protseduur on kallis, kuid aitab mõnikord tuvastada surma eel ja järel saadud vigastusi, mis on tavalise kohtumeditiinilise lahkamise käigus tähelepanemata jäänud.”

Poe oli suuresti pigem tahan-teada-mis-sellest-kasu-on-, mitte tahan-teada-kuidas-see-töötab-tüüpi inimene. Kui Flynn ütles, et see on võimalik, siis oligi.

„Lahkamise käigus ei avastatud midagi, aga tomograaf avastas selle.” Järgmist fotodepakki välja tõmmates aetas ta need enda ette lauale. Tegu oli digiteeritud kujutistega ilmselt suvalistest lõikehaavadest.

„Need olid kolmanda ohvri kehal?” päris ta.

Naine noogutas. „Torsol. Kõik, mida ta teeb, on kavandatud maksimaalselt mõjuma.”

Ohverdaja oli sadist, selle mõistmiseks ei vajanud Poe peent profiili. Ta uuris iga lehekülge, mida Flynn pööras. Pilte oli peaaegu kakskümmend, kuid viimane pani ta õhku ahmima – seal olid kõik lõikehaavad koos: digitaalne pilt, kus kõik suvalised lõikehaavad kokku moodustasid kujutise, mida oli tahetud näidata. Poe huuled kleepusid kokku. „Kuidas?” kraaksatas ta.

Flynn kehitas õlgu. „Lootsime, et sina oskad öelda.”

Nad silmitsesid viimast fotot.

Ohverdaja oli kraapinud ohvri rinnale kaks sõna.

„Washington Poe.”

NELJAS PEATÜKK

Poe vajus raskelt istuma. Veri kadus ta näost, veresoon hakkas meelekohal tukslema.

Ta silmitses digitaalselt kokkupandud kujutist oma nimest. Ja seal polnud ainult nimi – nime kohale oli uuristatud number viis.

See ei olnud tore ... Kobe mitte sugugi.

„Mõtlesime, miks ta tundis vajadust ohvri rinnale sinu nime kraapida.”

„Ja varem ta seda ei teinud? See ei ole midagi, mida olete pressi eest varjanud?”

„Ei. Lasksime tagantjärele esimese ja teise ohvri ka kompuutertomograafist läbi, nemad on puhtad.”

„Ja number viis?” Sellele oli ainult üks vettpidav selgitus ja ta teadis, et Flynn jääb sellega nõusse. Sellepärast ta oligi ohuhoiatuse välja andnud.

„Me oletame, et sina oled viiendaks ohvriks planeeritud.”

Mees võttis viimase foto pihku. Pärast kohmakat katset number viit kraapida, oli Ohverdaja ümaratest joontest loobunud. Kõik tähed olid sirgete joontega.

Kuigi nad nägid vaid digitaalset pilti, sai Poe aru, et haavad olid skalpelliga lõigatuteks liiga rohmakad. Ta kahtlustas taskunuga või muud sarnast riista. Asjaolu, et kompuutertomograaf oli tähed tuvastanud, tähendas kaht asja: need olid tehtud enne surma – vastasel korral oleks need surmajärgsel läbivaatusel tuvastatud – ja need olid sügavad, sest pindmismad haavad oleks tuli hävitanud. Ohvri viimsed minutid pidid olema maapealne põrgu.